

AMER BREED

Magazine van Amerpoort / 9e jaargang juni 2012

2

DE OUDSTE VAN
AMERPOORT

EEN NIEUWE
BESTUURDER

Amerpoort
DESKUNDIG EN BETROKKEN

AGENDA

1 juli – 15 augustus

Sportzomer: Amerlympics

Ook bij Amerpoort wordt het deze zomer een heuse sportzomer. Het zomerprogramma, traditiegetrouw georganiseerd door de afdeling Sociaal-Cultureel Werk (SCW), staat dit keer geheel in het teken van de Olympische Spelen. Met deze spelen op locatie Nieuwenoord heeft Amerpoort een mooi alternatief in huis voor het sportspektakel dat eind juli in Londen losbarst. Zes weken lang bruist Nieuwenoord van de activiteiten voor woon- en dagbestedingsgroepen en het personeel van Amerpoort. Bij alle activiteiten zijn uiteraard ook mensen van buiten Amerpoort welkom. Het volledige programma en locaties vindt u op www.amerpoort.nl. Hieronder slechts enkele hoogtepunten.

8 juli

Schotse Highland Games

11 juli

Zuid-Amerika Voetbaltoernooi

12 juli

Hollywoodgala

17 juli

Atletiekkampioenschappen

25 juli

Stormbaan Japanse stijl

12 augustus

Amertoppers

16 september

Boerderijdag

Boerderij De Huydecoper, Huydecoperlaan 1, Nieuwenoord, van 12.00 tot 17.00 uur. Jaarlijks feest op het erf van De Huydecoper, met dit jaar Flower Power als thema. Met roofvogels, een speciale carroussel voor mensen in rolstoel en volop gelegenheid om op het veld spelletjes te spelen. Vanaf 15.00 uur treedt er een band op.

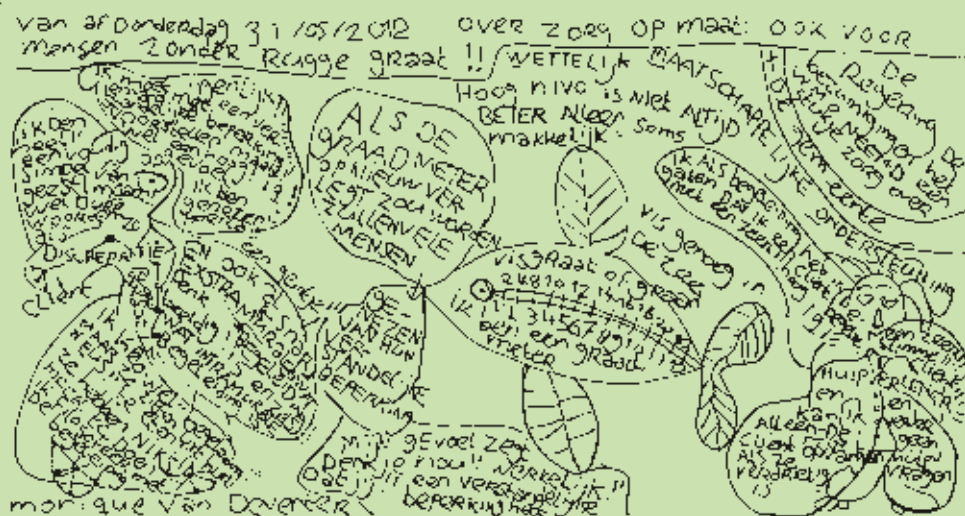
21 september – 3 februari

Hollanders in Zaans Museum

Zaans Museum, Schansend 7, 1509 AW Zaandam, dagelijks van 10.00 tot 17.00 uur. Expositie van werk van 37 kunstenaars van atelier Jans Pakhuys van Amerpoort. De kunstenaars lieten zich inspireren door de collectie van het Zaans Museum en het landschap van de Zaanse Schans. Zie ook In het kort, pagina 13.

MONIQUE VAN DEVENTER

De tekeningen en schilderijen van cliënt Monique van Deventer (1966) vertellen een verhaal dat al werkend ontstaat. Haar gedachten en tekenhand kunnen elkaar maar net bijhouden, haar fantasie lijkt onbegrensd. Een speurtocht met steeds nieuwe ontdekkingen.

‘Gewoon goed werk’

In de week dat we de laatste hand leggen aan deze AmerBreed, is ook de vernieuwde website van Amerpoort live gegaan. Het lijkt zo eenvoudig, als bezoeker vind je op een site wat je nodig hebt en weg ben je weer. En dat is ook precies waarom de site is aangepast: we hopen dat mensen nu nog beter vinden wat ze nodig hebben.

Er gaat heel wat denkwerk aan zo'n site vooraf. Op de achtergrond spelen veel meningen en belangen mee. Zo is het ook met de zorg voor mensen met een beperking. Het lijkt zo eenvoudig, je zorgt voor iemand – eten, drinken, dagbesteding, werk, begeleiding – maar er spelen veel factoren en mensen mee; verwanten, deskundigen, financiën. Je ziet dat allemaal niet, maar het is er wel. En je moet er wat mee. Dat lukt je alleen maar met geduld en doorzettingsvermogen. En met liefde; dat je weet waarvoor je het doet.

De inhoud van dit nummer getuigt daarvan. De nieuwe bestuurder Paul Willems spreekt van “een grote mate van bezieling”. Een paar pagina's verderop zegt vrijwilliger Maaïke Biesta over cliënten: “Je hoeft niet te zoeken naar de persoon, hij is er al”. Altvioliste Mieke Honingh speelde voor cliënten en ervoer hoe via muziek echt contact mogelijk is: “Het is gewoon goed werk, dat voel je.”

Ook uit alle andere verhalen blijkt dat Amerpoort steeds op zoek gaat naar het vergroten en verbeteren van de leefwereld van cliënten. Of het nu gaat om een reis naar Israël of een beter beleid voor de kinderen van Parkwijk. Of om het voorkomen van onprettige prikkels voor cliënten.

En als u AmerBreed uit heeft, surf u gewoon wat vaker lekker over de vernieuwde site.

Marieke van Dommele

Hoofdredacteur AmerBreed

4

Nieuwe bestuurder

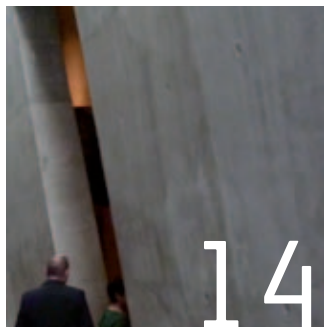
Half mei begon Paul Willems aan zijn nieuwe functie: bestuurder van Amerpoort. Na dertig jaar geestelijke gezondheidszorg betrad hij een nieuwe wereld, waaraan hij ooit tijdens een vakantiebaantje al eens snuffelde. “Zorg was iets vanzelfsprekends voor me.”

9

Alles in het levensboek

De divisie Kind en Jeugd maakt zich sterk voor het levensboek, een boek over kleine en grote gebeurtenissen dat een leven lang met een cliënt meereist. Waarom? Pleitbezorger Anneke Baselier hoort ouders vaak zeggen: “Als wij er straks niet meer zijn, hebben jullie niemand meer die kan vertellen over ons kind.”

14

Op stap in Israël

De reis was lang en sommige bewoners van Etrog, de joodse locatie van Amerpoort in Amersfoort, vonden het vliegen maar eng. Maar bij aankomst in Israël had niemand het daar meer over. Meteen was er herkenning – in de taal, het klimaat en de etensluchtjes.

16

Eyeopeners in Parkwijk

De gezinscoaches van Parkwijk kregen een totaal nieuwe kijk op hun werk, dankzij de training In the Picture van ervaringsdeskundige Erik Smid. “Echt een eyeopener; wij hebben nooit ingezien hoe belangrijk we zijn voor de kinderen”, zegt gezinscoach Laura Schalkwijk.

20

En verder:

>6 Het netwerk: vrijwilliger Maaïke Biesta >10 Van buiten: altvioliste Mieke Honingh >11 Sensorische informatieverwerking >12 In het kort >15 Column >18 Wat doe jij: Hans van Aken, de oudste Amerpoorter >19 Servicepagina >20 Van top tot teen: Bill-Lee Lam

Bestuurder Paul Willems

Een nieuwe wereld

Half mei begon Paul Willems aan zijn nieuwe functie: bestuurder van Amerpoort. Na dertig jaar geestelijke gezondheidszorg betrad hij een nieuwe wereld, waaraan hij ooit tijdens een vakantiebaantje al eens snuffelde. "Zorg was iets vanzelfsprekends voor me."

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO'S: INEKE OOSTVEEN

Paul Willems ziet er gebruind uit. Tussen zijn oude baan bij de Bascule en zijn nieuwe bij Amerpoort heeft hij van een week rust en zon genoten in zijn huisje in Frankrijk. Een oud spoorwegwachtershuisje is het, aan het eind van een doodlopend weggetje. Lange tijd ging hij er samen met zijn vriend naartoe, maar sinds aan die relatie een einde is gekomen, komt hij er ook geregeld alleen. Zijn jongste broer woont een paar kilometer verderop. Op zijn eerste werkdag als bestuurder van Amerpoort keek hij vanuit zijn kantoor op de tweede verdieping van het hoofgebouw in Baarn naar buiten en dacht: "Het lijkt wel of ik hier in Frankrijk zit, zo groen is het." Zo rustig als in Chaillac-sur-Vienne zal het nieuwe werkbestaan vast niet worden, maar van grote hectiek is op deze vierde werkdag nog niet veel te bespeuren. Bovendien lijkt Willems er de man niet naar om zich gauw het hoofd op hol te laten brengen.

De wereld in

Paulus Gerardus Maria Willems (53) werd geboren in de Wieringermeer, maar verhuisde al vroeg naar het oosten van het land, Lichtenvoorde. Zijn vader was er directeur van de Raiffeissenbank. Hij was dus een van de 'notabelen' in het dorp en vond het wel van status getuigen dat hij drie van zijn zoons naar een katholieke kostschool kon sturen. Als vierde zoon wilde Paul in zijn puberteit ook niks liever dan de Achterhoek verlaten,

de wijde wereld in. "Maar bij mij was er geen noodzaak; het ging goed op school. Bovendien was het geld op."

Na de middelbare school koos hij voor een opleiding in de zorg. "Dat kwam door vakantie-werk dat ik had gedaan in wat toen de Z heette, de zwakzinnigenzorg. Zorg was iets vanzelfsprekends voor me. Misschien speelde mee dat mijn vader geregeld depressieve periodes had en dan moest worden opgenomen. Dat gaf in

huis natuurlijk extra zorg. Door de afwezigheid van mijn oudere broers kwam daarbij meer op mij neer."

Hij solliciteerde naar banen (destijds tevens opleidingen) in de Z en de B (psychiatrische verpleegkunde). "Ver weg, overal in het land, behalve in het oosten. De eerste organisatie die reageerde, was de Ursulakliniek in Wassenaar en dus werd het de B. Maar het had net zo goed de Z kunnen zijn."

Tijdens die opleiding werd ook zijn homo-seksualiteit een normaal gespreksonderwerp. "Aan het eind van de lagere school wist ik eigenlijk al dat ik op jongens viel, maar in de B-opleiding werd het pas goed bespreekbaar. Zeker in de jaren tachtig werd je daar ook zelf therapeutisch binnenstebuiten gekeerd – soms eng, meestal heel leerzaam."

Op mijn pad

Ruim dertig jaar later, en vele functies in de psychiatrie verder, betreedt Willems alsnog de wereld van Z, die inmiddels gelukkig een andere naam draagt. Dat het ook nog bij een organisatie is die, wat betreft locatie Nieuwenoord, katholieke wortels heeft, is een grappige speling van het lot. "Dit hadden mijn ouders moeten meemaken."

Hij werd katholiek opgevoed. "Niet streng, wel betrokken. Net als de rest van het gezin ben ik daar steeds kritischer over geworden; nu heb ik niks meer met religie. Maar ik ben destijds wel misdienaar, acoliet en koorknaap geweest. Ik ben zelfs nog, samen met een vriend, een tijdje koster geweest. Hij het ene weekend, ik het andere. En doordeweeks soms een rouwtje of een trouwtje."

In het laatste bijbaantje kwam zijn natuurlijke aanleg van pas: regelen, organiseren, coördineren. "Ik heb nooit de ambitie gehad om op leidinggevende posities terecht te komen; dat is

meestal vanzelf gegaan. Tijdens de B-opleiding zat ik al snel in de leerlingenraad. Het lag altijd op mijn pad om iets coördinerends te gaan doen. Als kind bij de scouting al, eerst aanvoerder bij de welpen, later vaandrig en hoptman. Kennelijk kleeft mij dat aan.”

Die eigenschap bracht Willems naar diverse coördinerende en leidinggevende functies in met name de kinder- en jeugdpsychiatrie. Halverwege de jaren negentig rondde hij in Leiden de universitaire (avond-) studie orthopedagogiek af. In 2000 werd hij bestuurder van de Argonaut, academisch centrum voor kinder- en jeugdpsychiatrie in Amsterdam.

Na een fusie in 2004 bekleedde hij diezelfde functie bij de rechtsopvolger van deze organisatie, de Bascule.

Zacht en hard

De officiële procedure om bestuurder van Amerpoort te worden, behelsde wel acht of negen gesprekken. Is dat niet wat veel, vroeg de sollicitant zich af. Gaandeweg zag hij er het nut wel van in. “Het gaat er niet alleen om of Amerpoort voor mij kiest, maar ook of ik echt voor Amerpoort wil kiezen. Na heel veel jaren in de GGZ had ik bedacht: als ik een nieuwe stap zet, dan moet het ook echt in de richting

van een nieuwe omgeving, een nieuwe sector zijn.”

De talrijke gesprekken met Amerpoorters overtuigden hem ervan dat hij op de goede weg zat. “Ik had al vrij snel een positieve indruk van Amerpoort: een open, ondernemende en inspirerende organisatie, met grote betrokkenheid bij de cliënt. Misschien moet ik zelfs zeggen: met een grote mate van bezieling. In de psychiatrie is betrokkenheid geen uitzondering, bezieling wel. Misschien is die binnen een organisatie als Amerpoort ook harder nodig, omdat cliënten hun hele leven een beroep moeten doen op zorg. Dat vraagt van een medewerker meer dan alleen betrokkenheid. Daarvoor moet je je echt verplaatsen in de cliënt, alsof je een naaste of familielid bent.”

Wat Willems naar Amerpoort meeneemt uit zijn ‘vorige leven’? “Ik kom uit de inhoud. Ik heb als B-verpleegkundige en later als orthopedagoog de zorg van binnen leren kennen. In latere functies kwam daar de bedrijfsvoering bij, terwijl ik ook altijd goed op de hoogte ben gebleven van mijn vak. Daardoor kan ik de zachte en de harde kant – de zorginhoud en de bedrijfsvoering – goed met elkaar verbinden.” Net als in zijn nieuwe wereld staan er in de GGZ grote veranderingen op stapel, zoals bezuinigingen en overdracht van taken naar gemeenten. Als bestuurder van de Bascule, maar ook als voorzitter van het landelijk platform Jeugd GGZ, heeft hij daar een antwoord op moeten formuleren. “Ik heb geleerd het politieke spel te spelen, op zo’n manier dat we niet voortdurend tegenover elkaar staan, maar op zoek gaan naar kansen en mogelijkheden. De kunst is voortdurend te zoeken naar het evenwicht: waar ga ik mee in wat de overheid wil en waar trap ik op de rem?”

Maaike: grote rijkdom

het Netwerk

Twee dagen per week werkt Maaïke Biesta als vrijwilliger op arbeidscentrum De Wissel in Amersfoort. Net als voor de cliënten die er werken, streeft ze voor zichzelf naar ontwikkeling. "Ik ben vooral bezig met de vraag wat ik wèl kan."

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO'S: INEKE OOSTVEEN

"Kom je straks nog wel terug, Maaïke?" Vanuit industriegroep 2 op arbeidscentrum De Wissel in Amersfoort klinkt de ongeruste roep om spoedige terugkeer van Maaïke Biesta (34), die daar twee dagen per week aanschuift. Eigenlijk is het maar vreemd dat ze er nu even uitgehaald wordt voor een gesprek over haar rol als vrijwilliger, de enige op De Wissel.

"Ik ben een paar extra handen en ogen", zegt ze even later als we buiten in de zon zitten. "Mijn achtergrond komt daarbij goed van pas. Ik heb orthopedagogiek gestudeerd, maar dat was me te theoretisch: vooral bezig zijn met boeken en heel weinig met mensen. Ik ben nogal praktisch ingesteld. Ik heb veel kennis en kunde opgedaan, maar wilde die liever op een andere manier inzetten."

Daarom volgde ze tussendoor ook de opleiding Sociaal-Pedagogische Hulpverlening (SPH), die haar via een stage naar een baan bij Sherpa leidde. Ze begeleidde er mensen met een lichte verstandelijke beperking bij het zelfstandig wonen. Vervolgens werkte ze als manager in de kinderopvang. Toen ze dertig was, veranderde haar leven ingrijpend.

Toegevoegde waarde

Maaïke: "De bevalling van mijn dochter Emma ging niet voorspoedig. Daarna ben ik ziek geworden en gebleven. Binnen de beperking van mijn ziekte heb ik werk gezocht, om te beginnen vrijwilligerswerk. In de gehandicaptenzorg, want daar ligt mijn hart. Maar niet meer in de woonbegeleiding; dat was te zwaar, te stressvol en te onregelmatig. Ik heb nu meer structuur nodig. Ik moet heel goed op mijn grenzen letten. En ik heb mijn slaap hard nodig."

De dagbesteding, met normale werkdagen, vaste pauzes, heldere taken en werkafspraken past haar daarom beter. Ze begon met drie uur in de week; inmiddels zijn dat er twaalf. "Ik doe het goed nu. Maar ik ben wel ambitieus. Het zou leuk zijn als dit leidt tot een betaalde baan, op deze plek of elders binnen Amerpoort. Ik ben een fan van Amerpoort. De meeste organisaties in de zorg die ik ken, vind ik een beetje stoffig en oubollig. Amerpoort is fris en open."

Wat ze zelf ervaart in haar ziekte heeft "toegevoegde waarde" in het vrijwilligerswerk. "Ik heb ook een beperking. Klaar. Bij mensen met een verstandelijke beperking zijn we altijd op zoek naar mogelijkheden. Dat doe ik nu bij mezelf ook. Ik ben vooral bezig met de vraag wat ik wèl kan. Daarbij zet ik elke keer kleine stapjes vooruit, of nee, ik zet stappen vooruit. Je kan beter niet denken in termen als klein en groot. Een klein stapje klinkt alsof je weinig kunt, terwijl het juist de kunst is om te erkennen wat je wel kunt. Bovendien: wat voor de één een klein stapje is, is voor de ander een joekel van een stap."

Tandje lager

Wat ze in De Wissel vindt? "Leuke mensen om me heen, die in mij geïnteresseerd zijn. En cliënten die allemaal anders zijn en die je niet één, twee, drie leert kennen. Je moet het contact opbouwen, daar hou ik van."

Af en toe voert ze een observatieopdracht uit. "Soms is er dynamiek gaande tussen twee personen. Een begeleider is daar vaak net iets >

te laat bij, want die moet ook nog anderen begeleiden, helpen met inpakken of computerwerk doen. In dat geval breng ik een paar extra ogen mee: wat gebeurt er nu precies tussen die twee cliënten? Nu is het elke keer een kwestie van brandje blussen en weer doorgaan. Maar als we snappen wat er tussen hen gebeurt, kunnen we het misschien veranderen. Vervolgens vertel ik aan de zorgcoördinator wat ik gezien en gehoord heb.”

Ze vindt zo'n opdracht nog wel spannend, maar pakt hem graag aan, want ze wil verder. “Er moet wel ontwikkeling zijn. Ik ben ook een

je moet doen, is hem of haar accepteren en respecteren. En dat is nou net iets wat in de samenleving heel vaak niet gebeurt.” Het is “geen gehaaid of achterbaks wereldje” waarin ze is terechtgekomen. “Er werken mensen met hart voor hun vak. Ze zetten zich met z'n allen aan een taak, ze willen het zo goed mogelijk hebben met elkaar. Dat lukt natuurlijk niet altijd. Soms maak je ook heftige dingen mee. Pas was er een cliënt die door onheldere afspraken de hele dag verdrietig, geïrriteerd en gefrustreerd was en dat in haar gedrag ook heftig uitte.”

Aan het eind van zo'n dag denkt ze dan wel: “Poeh, dat was heftig.” Maar op de fietstocht terug naar huis waaien een hoop heftige ervaringen toch ook weer snel uit haar hoofd. En als de volgende dag dan ook nog een collega belt met de vraag hoe het met haar gaat, dan is het helemaal over. “Dan ben ik blij dat ik volgende week weer kan gaan. Ik heb er elke keer zin in. Het werk geeft me energie. Op De Wissel ben ik nooit duf en moe, terwijl thuis de verleiding groot zou zijn om op de bank te gaan zitten.”

‘Je hoeft niet lang te zoeken naar de persoon, hij is er al’

tijdje vrijwilliger geweest bij lunchroom Downey's in de binnenstad van Amersfoort, maar dat ging nergens naartoe. Ik wil meer. Ik ben nu nog herstellende; als het straks beter gaat, wil ik aansluiten bij werk dat ik eerder deed, maar dan waarschijnlijk een tandje lager.”

Grote rijkdom

En wat vinden de mensen van De Wissel in Maaik? “Een gezellig kletsende vrijwilliger, die meedenkt en meedoet. En die op haar eigen manier iets toevoegt. Ik ben hier namelijk wel echt aan het werk, en mijn werk kan ik niet half doen. Ik ben geen koffie- en theedame.” Maar de gezelligheid op De Wissel speelt wel een belangrijke rol. “Ik heb tijd om een praatje met de cliënten te maken. Ik vind ze vaak heel eerlijk. What you see, is what you get. Dat geldt voor deze mensen, en voor mijzelf eigenlijk ook. Dat maakt het contact erg gemakkelijk. Ze zeggen precies wanneer het goed of fout gaat, heel helder. Het geeft aan de gesprekken grote rijkdom. Je hoeft niet lang te zoeken naar de persoon, hij is er al. Het enige wat

Voor grote en kleine gebeurtenissen

Elke cliënt een eigen levensboek

Ieder gezin heeft z'n eigen rituelen, grappen en uitdrukkingen. En iedere cliënt heeft zijn eigen dromen, verlangens en toekomstbeelden. Dat draagt allemaal bij aan wie je bent. Voor cliënten van Amerpoort is het niet altijd gemakkelijk om daarover te vertellen. Daarom maakt de divisie Kind en Jeugd zich sterk voor het levensboek, een boek dat een leven lang met een cliënt meereist.

DOOR: SIMONE LENSINK / FOTO: INEKE OOSTVEEN

Gedragsdeskundige Anneke Baselier is een groot pleitbezorger: "Ik ben een jaar of vier geleden begonnen met het promoten van het levensboek omdat we er steeds vaker tegenaan lopen dat we van oudere cliënten zo weinig weten. Ouders zeggen tegen mij: 'Als wij er straks niet meer zijn, hebben jullie niemand meer die kan vertellen over ons kind'.

Door een boek bij te houden over zowel de belangrijke momenten uit het leven als de gewone dagelijkse dingen, zorg je ervoor dat begeleiders een goed beeld krijgen van wat belangrijk is voor deze persoon. Daarom stimuleren we ouders nu actief om een levensboek te maken."

Welke cliënten hebben baat bij zo'n boek?

Anneke: "Mijn ervaring is dat het voor de meest uiteenlopende cliënten zinvol is. Ernstig meervoudig beperkte kinderen vinden het heerlijk om te worden voorgelezen over vroeger en foto's te kijken. Voor mensen met een lichte verstandelijke beperking kan het een houvast zijn. En mensen die dementeren, krijgen met het boek weer grip op hun verleden."

Wat staat er in een levensboek?

Anneke: "Het begint met het gezin waarin je wordt geboren, de buurt, de school, de kinderkamer, een foto van de hond, het liedje dat je

moeder altijd zong; gewone dagelijkse dingen. Natuurlijk is er ook ruimte voor ingrijpende gebeurtenissen als de eerste communie, een ziekenhuisopname of een sterfgeval. Al die dingen samen vormen het levensverhaal van de cliënt."

Veel tijd

Chantal Kreeftmeijer werkt aan het levensboek voor haar zoon Tommie die op Nieuwenoord woont. Volgend jaar april wordt hij achttien en

'Een gehandicapt kind overkomt je, maar het betekent niet alleen maar verdriet en acceptatie'

wil ze het afhebben. "Het kost veel tijd, maar ik vind het belangrijk dat het boek er komt. Voor Tommie zelf, voor zijn begeleiders, maar bijvoorbeeld ook voor zijn zussen. Tommie is zeer gevoelig voor prikkels. Hij kan niet praten, dus hij kan dat zelf niet uitleggen. In het boek kan ik de begeleiding vragen om daar rekening mee te houden. En ik hoop dat nieuwe mensen die Tommie nog niet zo goed kennen, door het

lezen van het boek ook enthousiast over hem worden."

Ze raadt andere ouders aan om zo vroeg mogelijk te beginnen. "Ik moet nu af en toe zoeken naar oude foto's of andere tastbare dingen. Als je eraan begint als je kind jong is, kun je het gaandeweg bijhouden. Alles wat Tommie heeft meegemaakt – van het busje dat hem naar school bracht tot een ziekenhuisopname – heeft hem gevormd. Het mooie is dat ik me daarmee realiseer dat we zoveel mooie momenten met hem hebben beleefd. Een gehandicapt kind overkomt je, maar het betekent niet alleen maar verdriet en acceptatie."

Kant en klaar

Chantal heeft ook de begeleiders die Tommie nog kennen van zijn tijd op De Blauwe Vogel gevraagd om een stukje te schrijven. "Leuke anekdotes en mooie momenten die hij daar heeft meegemaakt, mogen niet ontbreken." Ze maakt het levensboek van Tommie helemaal zelf, maar er zijn ook kant en klare boeken te koop. Amerpoort heeft bijvoorbeeld goede ervaringen met het Levensboek van Willem Cranen dat wordt uitgegeven door Damon (www.damon.nl).

Foto boven: Tommy Kreeftmeijer.

Mieke Honingh: dat blij gevoel

Mieke Honingh (51)

Opleiding en werk

“Conservatorium in Amsterdam en Utrecht (viool en altviool). Meteen daarna, in 1990, werd ik aangenomen bij het Metropole Orkest. Daarnaast speel ik in twee kwartetten (Klimt! en Amsterdam Viola Quartet) en geef ik les aan particulieren.”

Waarom het Metropole Orkest?

“Omdat het een geweldig orkest is. We spelen alles behalve klassiek, dus pop, jazz, wereldmuziek. We spelen op Lowlands maar ook op het North Sea Jazz Festival. De vraag is alleen: hoelang nog? Volgend jaar moeten we zelfstandig worden, maar dat zal niet meevallen, omdat iedereen aan het bezuinigen is.”

Sinds enige tijd betreft Ruloff Manuputty, een van de muziektherapeuten van Amerpoort, bij zijn muziek sessies op locatie Nieuwenoord ook musici van buiten. Hij doopte zijn initiatief ‘En Plein Musique, muziek op uitnodiging’. Zo waren altviolist Frank Brakkee en harpiste Godelieve Schrama te gast op Nieuwenoord, en ook Joost Storm met zijn contrabas. In april was de beurt aan Mieke Honingh, altvioliste in het Metropole Orkest.

DOOR: BERT VAN DER KRUK / FOTO: INEKE OOSTVEEN

Mieke Honingh: “Begin jaren negentig heb ik met het strijkkwartet Klimt! gespeeld voor mensen met een verstandelijke beperking. Het was ook in Baarn, bij Eemeroord (nu Sherpa), en ik herinner het me nog heel goed. We speelden Mozart, het zaaltje zat helemaal vol en het leek wel of we in een oerwoud terechtgekomen waren, met al die verschillende geluiden uit het publiek. Ik vond het geweldig. De mensen waren open en eerlijk, ze kwamen helemaal om ons heen hangen.

Vorig jaar heb ik nog eens voor zo’n publiek opgetreden, in Beilen, dit keer met Esther Apituley. Opnieuw kreeg ik dat blij gevoel, het idee dat je als muzikant iets toevoegt. Ik wilde dat dus wel vaker doen. Ik ben in contact gekomen met Amerpoort en een keer met

‘Het is gewoon goed werk, dat voel je’

Ruloff op stap gegaan. Hij liep achter een karretje, zo’n winkelwagentje met allemaal instrumenten erin, en ik ernaast met mijn altviool. Als een soort reizend muziekgezelschapje gingen we over het terrein.

Bij de eerste woongroep was het heel onrustig toen we binnenkwamen, iedereen was erg druk. Ruloff speelde gitaar en een beetje xylofoon en trommel. Gaandeweg ben ik mee gaan spelen, een beetje improviseren, soms ook solo. Als ik dacht dat het kon, bood ik ook mijn instrument aan. De een wilde strijken, de ander alleen plokken. Toen we een uur later de groep verlieten, was het helemaal rustig geworden.

Op de tweede groep hing een heel andere sfeer, de mensen waren aanhankelijker en er was meer contact mogelijk. Het mooie is dat je met muziek heel goed op zo’n andere sfeer kunt inspelen; dat gebeurt bijna vanzelf. Door de muziek kun je heel dichtbij mensen komen. Je brengt aandacht en rust. Je kan mensen die vast zitten in hun eigen gedachten of rond draaien in hun kringetje, er met klanken uit halen. Je haalt ze even uit hun routine en de sleur van de dag. Het is mooi om mensen iets te kunnen geven, met muziek. Dat kan in een orkest of kwartet, maar het kan dus ook op deze manier. Het is gewoon goed werk, dat voel je. Ik wil het zeker vaker doen.”

Sensorische informatieverwerking

(On)prettige prikkels

Griesmeelpudding in je mond. Kriebelstraaltjes onder de douche. Harde geluiden. Wat de een prettig vindt, is voor de ander onverdraaglijk. In veel gevallen is daar best iets op te verzinnen, blijkt tijdens de cursus sensorische informatieverwerking.

DOOR: MYRIAM ANDRIESEN / FOTO: IEPE LEEMAN

Stel, je loopt met blote voeten op een rijtje plastic tegels. De eerste tegel heeft noppen, de tweede strepen, de derde borstels. Het verschil in profiel is duidelijk te voelen. Je stapt eraf, draait drie keer in de rondte en loopt nogmaals over de tegels. Voel je nu iets anders? In de gang van het Paramedisch Centrum Nieuwenoord is het voor de deelnemers aan de cursus sensorische informatieverwerking overduidelijk. "Ik voelde het profiel veel minder", zegt een van hen als zij voor de tweede keer van de tegelrij afstapt. "Ik was vooral bezig met rechttuit lopen." Veel mensen zullen dezelfde ervaring hebben: omdat je de tweede keer ook bezig bent met je evenwicht, komen de signalen van de voeten minder duidelijk 'binnen'.

Te hard of te zacht

De groep begeleiders krijgt vanochtend een basiscursus over sensorische informatieverwerking: de samenwerking tussen waarnemen en bewegen. Het waarnemen doen we met onze zintuigen. Naast ogen, oren, tast, reuk en smaak horen daar ons evenwichtsorgaan en onze spieren en gewrichten bij. Vervolgens verwerken we die informatie en stemmen onze bewegingen erop af. Veel gaat automatisch: gedachteloos de trap aflopen, al pratend veters strikken.

Maar bij cliënten die naast een verstandelijke beperking ook een bewegings-, gedrags- of leerprobleem hebben, kan de sensorische informatieverwerking verstoord zijn. Prikkel komen te hard of te zacht binnen. "Eigenlijk gebeurt dat bij iedereen weleens", zegt ergotherapeute Linda Westendorp. "Zelf word ik bijvoorbeeld snel wagenziek. Een ander kan niet tegen kriebeltruinen of valt in slaap tijdens saaie autoritten."

Meestal is er wel iets op te vinden, vervolgt ze. "Naar de horizon kijken, een andere trui aantrekken of hard meezingen met de radio. Ook onze cliënten zoeken zelf oplossingen. Maar soms zijn die belastend of onveilig voor henzelf, of hinderlijk voor anderen. Tegen de muur slaan uit een behoefte aan stevige aanraking bijvoorbeeld. Voortdurend ijsberen om maar alert te blijven. Of niet douchen omdat de druppels kriebelen."

Gedrag kopiëren

Binnen het Paramedisch Centrum hebben vier medewerkers een post-hbo-opleiding sensorische informatieverwerking (SI) afgerond. Zij verzorgen bij wijze van proef de scholing voor begeleiders; bij succes volgt een herhaling. Daarnaast kunnen zij op aanvraag cliënten onderzoeken. Maar soms is dat niet eens nodig: begeleiders kunnen zelf al veel bereiken door

alert te zijn op signalen van een verstoorde sensorische informatieverwerking. Welke signalen bijvoorbeeld? Linda: "Een hekel aan lopen op blote voeten. Verzet tegen tanden poetsen, wassen, scheren. Angst voor beweging. Een slappe of te stijve greep. Niet stil kunnen zitten. Overgevoeligheid of juist ongevoeligheid voor geluid of aanraking. Enzovoort. Door zelf het gedrag te kopiëren, kom je vaak de oorzaak op het spoor: dat ijsberen, hoe voelt dat? Wat lost het op? Kunnen we die prikkel wegnemen, of de behoefte anders beantwoorden? Vervang de muur door een boksbal, doe een washandje om de douchekop voor een stevige straal, maak het wiebelen prettiger met een schommelstoel." Het lijkt heel simpel allemaal, maar de verbeteringen zijn volgens de ergotherapeute spectaculair. "Ik ken een cliënt die tegenwoordig dagelijks sport om aan haar bewegingsbehoefte tegemoet te komen. Gingen er vroeger dagelijks spullen tegen de grond, nu blijft alles hangen."

Voor meer informatie:
paramedisch.centrum@amerpoort.nl

Foto boven: Spelen met scheerschuim geeft een prettig gevoel.

SAMENWERKING MET VILLA VROLIJK IN NIJKERK

Amerpoort en kinderopvang Villa Vrolijk in Nijkerk gaan na de zomervakantie kinderen met een speciale hulpvraag begeleiden. Op één van de locaties van Villa Vrolijk komt een groep voor kinderen van 0 tot 5 jaar met een verstandelijke beperking, een ontwikkelingsachterstand of behoefte aan speciale medische verzorging.

De samenwerking is een initiatief van Gea Horsman (links op de foto), manager van een aantal kinderdagcentra van Amerpoort, en Asja Godthelp, directeur van Villa Vrolijk (rechts op de foto). Horsman: "Ik woon in Nijkerk en het viel mij op dat ouders van kinderen met een speciale hulpvraag nu naar Harderwijk of Amersfoort moeten voor gespecialiseerde dagopvang voor hun kind. Wij hebben bij Amerpoort de kennis in huis om deze kinderen goed te kunnen begeleiden."

Asja Godthelp: "De nieuwe groep wordt ondergebracht in één van onze bestaande locaties.

Het leuke daarvan is dat deze kinderen ook gewoon kunnen spelen met de kinderen die daar nu al naar de opvang komen. Wij vinden het heel fijn dat we door de samenwerking specialisten in huis halen die weten hoe ze kinderen met een speciale hulpvraag kunnen ondersteunen. Tot nu toe moesten we deze ouders altijd teleurstellen. Deze samenwerking is voor ons een droom die uitkomt."

AMERPOORT OPENT

Mikado en Mikare

De peutergroepen Mikado en Mikare van Amerpoort en kinderdagverblijf De Krakeling van de Stichting Kinderopvang Amersfoort openden op 22 juni feestelijk hun deuren. De peutergroepen zijn weer terug op het 'oude nest', nadat ze tijdelijk plaats hadden gemaakt voor kinderdagcentrum De Blauwe Vogel.

Mikado en Mikare zijn gevestigd in de Amersfoortse wijk Schothorst. De peutergroepen zijn te vinden in hetzelfde pand als De Krakeling, een nieuw, regulier kinderdagverblijf van de Stichting Kinderopvang Amersfoort. Deze combinatie vergroot de wereld van de kinderen van Mikado en Mikare; het stelt hen in staat ook met andere peuters te spelen.

Prins Bernhardlaan Vinkeveen

Jongeren, ouders en medewerkers van de nieuwe Amerpoort-locatie Prins Bernhardlaan in Vinkeveen vierden op 10 mei de officiële opening van het pand. Ook veel buurtbewoners en vrijwilligers kwamen op de feestelijke bijeenkomst af. De jongeren gaven op ludieke wijze vorm aan de opening door met een bootje door het lint te varen, bij de ingang van de locatie.

Prins Bernhardlaan ligt op een prachtige plek, pal aan de Vinkeveense Plassen en vlakbij het centrum van Vinkeveen. Sinds november vorig jaar wonen er twaalf jongeren in de leeftijd van 19 tot 23 jaar. De meesten wonen voor het eerst zelfstandig en krijgen begeleiding bij het wonen in de samenleving. Hun ouders zijn en blijven nauw betrokken bij dit bijzondere project.

Logeerhuizen Nieuwenoord

Begin mei had op locatie Nieuwenoord in Baarn de opening plaats van de nieuwe, volledig aangepaste logeerhuizen De Boomgaard en Mozaïek. In elk van de logeerhuizen is plaats voor acht logés, die er over een eigen kamer beschikken.

Bij de bouw van de huizen is veel aandacht besteed aan optimaal gebruik van de ruimte. Zo is er een speelgang en zijn er geen blinde muren in de huizen: alle ruimtes staan met elkaar in verbinding, waardoor er ook binnenshuis veel bewegingsruimte is. Tijdens de opening konden bezoekers een interactieve verkenningstocht door de logeerhuizen maken.

HOLLANDERS IN ZAANS MUSEUM

'Kunstenaars met een beperking laten zich inspireren door de Zaanstreek'. Dat is de ondertitel van de expositie *HollAnders*, die vanaf 21 september is te zien in het Zaan Museum. 37 Kunstenaars met een verstandelijke beperking van atelier Jans Pakhuys van Amerpoort lieten zich inspireren door de collectie van het Zaan Museum en het landschap van de Zaanse Schans.

De kunstenaars transformeerden het landschap en de schilderijen tot kleurrijk, persoonlijk getint werk. De ene kunstenaar zocht het in Zaanse huisjes, de ander in tekst en letters. De één maakte zijn eigen interpretatie op het topstuk 'Stiers Wreedheid', de ander varieerde op het vrouwelijk schoon van de Verkademeisjes.

De kunstwerken vormen tevens de basis voor de Amerpoort Kunstagenda 2013. De agenda is, net als de kunstwerken die getoond worden, tijdens de gehele tentoonstellingsperiode te koop. De expositie *HollAnders* is te zien tot en met 3 februari 2013. Open: dagelijks van 10.00 tot 17.00 uur. Op 25 december en 1 januari is het museum gesloten. Adres: Schansend 7, 1509 AW Zaandam.

Twintig procent korting op *HollAnders*

Deze bon geeft twintig procent korting op de reguliere toegangsprijs van het Zaan Museum en is geldig voor twee personen. Restitutie is niet mogelijk.

Deze actie is geldig van 21 september 2012 tot en met 3 februari 2013

PRACHTIG AFSCHEID

Ton Caspers nam dit voorjaar afscheid van Amerpoort. Na alle afscheidsbijeenkomsten schrijft hij het volgende:

"Met veel plezier heb ik dertien jaar als bestuurder gewerkt bij Amerpoort. Eind maart, begin april nam ik afscheid. Op verschillende locaties en in zeer uiteenlopende vormen kwamen vele externe relaties, medewerkers, vrijwilligers, cliënten en verwanten persoonlijk afscheid nemen. De wijze waarop dat gebeurde, maakte het voor mij een onvergetelijke gebeurtenis.

Een moeder van een cliënt schreef mij: 'Herinneringen vormen het enige paradijs waaruit wij nooit verdreven kunnen worden.' Ik kan u verzekeren dat de afgelopen dertien jaar en het afscheid voor zo'n paradijs meer dan voldoende herinneringen bieden. Ik wil een ieder die op welke wijze dan ook hieraan heeft bijgedragen ontzettend bedanken."

WEBSITE AMERPOORT VERNIEUWD

Sinds een paar weken is de vernieuwde website van Amerpoort (www.amerpoort.nl) actief. De site heeft een behoorlijke metamorfose ondergaan.

De website biedt meer beelden en informatie over de vele locaties van Amerpoort. Door een andere indeling en verbeterde zoekfunctie kunnen bezoekers makkelijker vinden wat ze zoeken. Zij kunnen zoeken op plaatsnaam, locatie, postcode en ZZP's.

De afdeling Communicatie werkt komende tijd hard aan het compleet maken van de website. Opmerkingen of suggesties voor verbetering? Laat het weten via webredacteur@amerpoort.nl.

Cliënten Etrog reizen naar Israël

‘De zon blijft in mijn ogen schijnen’

Foto links: Jeruzalem.

Foto onder: Op zoek naar het Nederlandse Woud, waar onze Etrog-bomen staan.

Foto rechts: het Yad Vashem museum.

Zeven cliënten van Etrog, de locatie in Amersfoort waar de joodse tradities en rituelen centraal staan, gingen eind april gezamenlijk op reis. Bestemming: Israël, een stukje thuis ver van huis. Terugkijkend op de bijzondere reis vat Ludwig zijn ervaring mooi samen: “De zon blijft in mijn ogen schijnen.”

DOOR: MYRIAM ANDRIESSEN / FOTO'S: ANNEMIEK BROUWER

Het reisgezelschap werd begeleid door Annemiek Brouwer, teamleider, en Jaap Kleve, begeleider C en taakhouder joodse identiteitsfuncties. De deelnemers variëren in leeftijd van 55 tot 72 jaar. Annemiek: “Het is bijzonder om te zien dat de nestors van het gezelschap, Ludwig, Rachel en Betty, weer hele andere herinneringen en ervaringen hebben dan hun medereizigers.”

Thuiskomen

De reis was lang en vooral Suzanne vond het vliegen maar eng. Maar bij aankomst had niemand het daar meer over. Er was meteen zoveel herkenning – in de taal, het klimaat, de etensluchtjes – dat iedereen zich als een vis in het water voelde. Dat was helemaal het geval nadat de deelnemers aan het einde van de week naar een ander hotel verhuisden. Een hele onderneming,

maar de moeite werd ruimschoots beloond. Jaap: “Hier zijn we van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat in de watten gelegd.” De schitterende tuin was een welkome plek om bij te komen en te genieten van de sjabbatrust. En het ontbijtbuffet met allerlei verschillende soorten yoghurt, vruchten, sapjes en hartige dingen – daar heeft iedereen het nu nog over.

Ijsjes en modder

De reis kende talloze hoogtepunten: buiten eten op de markt in Tel Aviv met als afsluiting een heerlijk ijsje; het bezoek aan de Dode Zee en de modder die Jaap uit de zeebedding is gaan halen; de zoektocht naar de Etrog-bomen

in het Nederlandse woud; het oude Jeruzalem; de twee indrukwekkende minuten stilte op Jom Ha-zikaron en de feestelijk verklede mensen de dag erna, op Jom Ha-atmaoet. En niet te vergeten: de uitstapjes op 'speciaal verzoek'. Suzanne en Saskia hebben Jaap zover gekregen dat hij mee ging winkelen en Ludwig is met Annemiek naar het Yad Vashem museum geweest, waar de Holocaust herdacht wordt. Ludwig: "Ondanks de nare situatie, toch heel mooi."

Ladekast vol herinneringen

Ook is er volop geshopt. Alle dames werden verwend met een mooi kettinkje met Davidsster. Willie heeft er een voor zijn zus meegenomen. "Die is er weg van", vertelt hij met een tevreden gezicht. Franklin zocht een mooi cadeautje uit voor zijn schoonzus: "Dat heeft ze best verdiend". Rachel is helemaal in haar nopjes met een cd met Chanoeka-liedjes, lang vergeten melodietjes die haar ter plekke weer te binnen schoten. Annemiek: "Het is een ladekast vol herinneringen, waarvan voor iedereen telkens een laadje openschuift."

Ook vonden ze mooie, gekleurde glazen voor de kiddoesj (rode wijn) op sjabbat en twee prachtige wandkleden voor de woningen in Amersfoort. Het was, in de hitte, een hele uitzoekerij om de mooiste kleden uit te kiezen. Het glas sinaasappelsap dat de verkoper daarna aanbood, was het lekkerste ooit.

Sjabbat

In het tweede hotel kon het Etrog-gezelschap sjabbat vieren zoals het hoort. Ludwig, die in Amersfoort steeds vaker de 'huisrabbijn' is, zei de kiddoesj, samen met Franklin, die de zegen over het challebrood deed. Het was een gedenkwaardige avond. "Hier mag je joods zijn", was het gevoel van iedereen. En toen kwam het einde van de reis in zicht. Rachel hield een mooie toespraak: Israël is een goed en mooi land, maar het is ook weer fijn om naar huis te gaan. En de begeleiding, die was geweldig. Annemiek: "Terwijl de cliënten thuis in Amersfoort nogal op zichzelf kunnen zijn, zijn ze deze week in Israël echt een eensgezinde groep geweest."

Groots gebaar

De reis kende twee sponsors: de stichting Lesammeiag hajelled en de familie Walfenzao. Zij hebben bijgedragen aan de reiskosten, de personeelskosten voor hun rekening genomen en gezorgd voor een extraatje, waarvan mooie aandenkens zijn gekocht. Deze hebben allemaal een plek in Etrog gekregen, dat daarmee nog meer als 'thuis' voelt.

Voetbalplaatjes

Het is weer zo ver. Een van de landelijke supermarkten is erin geslaagd een voetbalplaatjes-actie te lanceren. Met succes. Deze keer is het 'mijn' buurtsuper die de gewilde plaatjes van de hand doet. Buiten zie je de hangende en trekkende kinderen aan de arm van, meestal, moeders.

Terwijl ik mijn fiets parkeer, hoor ik een gesprek tussen een fanatiek ouder echtpaar. "Hé, heb jij die? Heb je die dubbel? Doe niet zo flauw man, laat me even kijken!" Ik moet stiekem glimlachen: opa en oma sparen ze zelf.

Als ik met de 'vangst' voor mijn kleine vriend Koos (7) weer naar buiten loop, moet ik langs het dranghek. Er staan diverse jongetjes, en ook meisjes, die heel verschillend om de plaatjes vragen. De een brutaal, de ander verlegen.

Vandaag staat er een opvallend type tussen. In een feloranje jas, met reflectiestrepen en het logo van de gemeentereinigingsdienst achterop. Ik schat hem een jaar of 25. In zijn felle werkpak komt hij haast agressief over, maar als ik in zijn ogen kijk, zie ik een bange man. Een verongelijkte blik kijkt mij hoopvol aan. Hij weet wel dat hij al erg groot is voor voetbalplaatjes, hij ziet de verbaasde en misschien wel verontwaardigde blikken. Hij weet dat hij de plaatjes niet krijgt omdat hij niet klein meer is. De verwarring tekent hem.

Als ik buiten sta, vraag ik me af: zou het IQ van deze man nou onder of boven de 70 liggen? Zijn blik raakt me en ik ga terug. Ik neger de brutale kinderen en geef hem de plaatjes. In zijn ogen zie ik de twinkeling van een kind. Achter me klinkt het gesis van een volwassene die mijn gebaar niet begrijpt. Wat een leven...

Koko van Dordrecht is begeleider C op locatie Gaastgracht.

Agis maakt bijzondere training mogelijk

Kinderen van Parkwijk uit de schaduw

De gezinscoaches van Parkwijk hebben een totaal nieuwe kijk op hun werk gekregen, dankzij de training In the Picture van ervaringsdeskundige Erik Smid en Tessa van Overbeek. "Wij hebben nooit ingezien hoe belangrijk we zijn voor de kinderen. In dat opzicht was de training een eyeopener", zegt gezinscoach Laura Schalkwijk.

DOOR: SIMONE LENSINK / FOTO: INEKE OOSTVEEN

Laura: "We zaten in een spagaat omdat we ervan uit gingen dat wij er alleen voor de ouders zijn. Zij hebben immers een indicatie; de kinderen niet. Erik heeft ons laten zien dat we er óók voor de kinderen moeten zijn. Het is onvoorstelbaar wat dat heeft gedaan in het team."

Parkwijk – het ouder-kind project van BinG – telt twaalf appartementen waar ouders met een verstandelijke beperking en hun normaal begaafde kinderen kunnen wonen als zij moeite hebben met de opvoeding. De gezinscoaches begeleiden hen bij de opvoeding en bij persoonlijke problemen, in relaties met familie en vrienden, de huishouding, de administratie, contact met instanties, het plannen van de dag of het vinden van werk.

Langdurig effect

Stichting Agis heeft Parkwijk in 2011 een subsidie toegekend voor het verbeteren van het welzijn van de kinderen die in Parkwijk wonen. Amerpoort heeft ervoor gekozen de subsidie te gebruiken voor extra deskundigheidsbevordering van de medewerkers, zodat de bijdrage langdurig een positief effect heeft.

Omdat de kinderen geen indicatie hebben, ontbreken op Parkwijk de middelen om te onderzoeken welke hulp zij nodig hebben. Met de

subsidie van Agis is onder meer een signaleringsmethode ontwikkeld die de gezinscoaches helpt bij het verbeteren van de communicatie met ouders en tussen ouders en kinderen onderling. Ook kwam er een speelgroep, waar ouders leren spelen met hun kind.

Andere ogen

Binnen hetzelfde project ontwikkelde ervaringsdeskundige Erik Smid de training In the

Picture. Erik is maatschappelijk werker en heeft samen met Tessa trainingsbureau Crossdynamic. Hij keek in 2010 met meer dan gemiddelde belangstelling naar de NCRV-documentaire Machteloos, die een indringende kijk gaf op de dilemma's waar medewerkers van Parkwijk mee te maken hebben.

Erik: "Mijn eerste reactie was: Dat kan anders! De hulpverleners die met deze gezinnen werken, hebben een moeilijk vak. Ik ben zelf een kind van verstandelijk beperkte ouders en kijk daarvoor met andere ogen. Langzaam rijpte bij mij het idee dat ik met mijn ervaring de gezinscoaches en begeleiders van Parkwijk zou kunnen helpen. Ik wilde een beeld schetsen van hoe het is om als kind in je ontwikkeling helemaal op jezelf teruggeworpen te zijn."

Oude overtuigingen

Erik benaderde manager Leonie Hermans juist op het moment dat zij hoorde dat Agis de subsidie had toegekend. Zijn idee paste perfect in haar plan van aanpak. Leonie: "In the Picture is een mooi product geworden. Wij ervaren het als een kwaliteitsslag. Tijdens de evaluatie bleek dat er veel aannames en oude overtuigingen naar boven zijn gekomen die – al dan niet bewust – van invloed zijn op hoe wij met de kinderen omgaan. Dat is voor de begeleiding zeer waardevol."

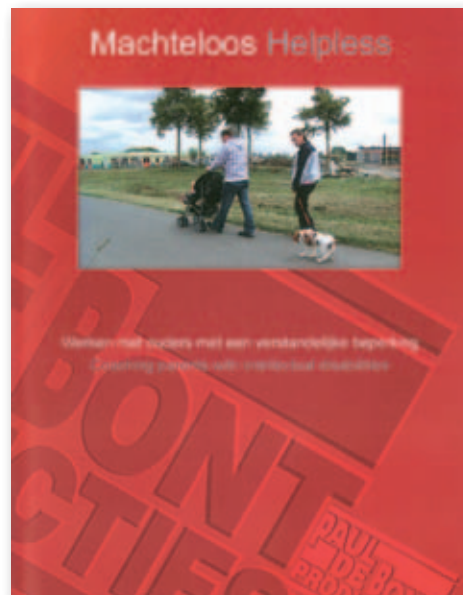

Foto links: De NCRV documentaire Machteloos.

Foto rechtsboven: Erik Smid.

In the Picture begint met een themamiddag waarin acteurs laten zien hoe het is om een kind van... te zijn. Erik: "Drie acteurs verbeelden een gezinssituatie die realistische interactiepatronen – of het gemis hiervan – in een scène overbrengt. Deze scène schetst aan de hand van mijn persoonlijke ervaringen een alledaagse situatie. Behalve confronterende voorbeelden, wordt haarscherp weergegeven hoe moeilijk het is om als normaal begaafd kind je eigen ontwikkeling vorm te geven. Deze scène blijkt voor hulpverleners heel indringend; sommigen waren tot tranen toe geroerd. Ze herkennen de machteloosheid. Tijdens de vervolgsessies laten we zien wat ze kunnen doen om het kind te helpen. En vaak is gewoon er zijn en het kind aandacht geven al genoeg." De scène van de themamiddag dient als aanknopingspunt voor de praktijk van alledag en vormt de rode draad om ervaringen te delen en de koppeling te kunnen maken naar de theorie. In de training wordt vervolgens gewerkt aan de hand van casussen, zodat de begeleiders kunnen meekijken en oefenen in situaties uit de praktijk. "We spelen bijvoorbeeld ouders die een bege-

leider claimen, waardoor die geen aandacht kan besteden aan het kind. Hoe ga je daarmee om? Zo onderzoek je samen de mogelijkheden en kom je tot een oplossing. Tijdens dat proces gebeurt er heel veel in het team. Je ziet dat mensen na afloop trotser de deur uit stappen."

'De hulpverleners die met deze gezinnen werken, hebben een moeilijk vak'

Kleine dingetjes

Gezinscoach Laura: "Ik merk dat we in het team nu een stuk lekkerder in ons vel zitten. En dat het verschil soms in hele kleine dingetjes zit. Even samen een boekje lezen, een complimentje of een aai over je bol. De kinderen kregen van ons nooit een cadeautje op hun verjaardag. Nu hebben we daarvoor een potje gemaakt en doen we het wel. Dat is voor ons iets heel kleins, maar voor een kind zo belangrijk!"

Tegelijkertijd lopen de begeleiders ook tegen de grenzen aan. "Het risico is dat we een stukje van de opvoeding overnemen van de ouders. Dat zullen we altijd eerst checken; nooit hun gezag ondermijnen. Als een baby huilt, vraag ik aan de moeder of ik hem mag oppakken. Dat vertrouwen moet ik eerst winnen."

Ze vindt het werk er leuker door geworden. "Onze taak is breder geworden en we bouwen nu ook een betere band op met de kinderen. Er wonen hier ook wat oudere kinderen, die bijvoorbeeld met levensvragen bij ons komen. Een moeder scheidt ze af, omdat ze de antwoorden niet weet. Als ze bij ons terecht kunnen, weten ze dat ze worden gezien; dat ze er mogen zijn. En als één van de oudere kinderen ons vraagt om mee te gaan naar de stad om kleding te kopen, maken we daar meteen een uitstapje van. Op dat gebied komen de kinderen hier ook vaak veel tekort. In het verleden werd ik daar wel eens verdrietig van. Nu weet ik dat ik er iets aan kan doen. Zo heb ik met Kerst hier met een aantal gezinnen gegourmet. Dat is wat alle kinderen thuis doen en wat de kinderen hier ook willen!"

Wetenschappelijk niveau

De evaluatie heeft uitgewezen dat de medewerkers zich sinds de training meer bewust zijn van de vragen en behoeften van een gezond kind van ouders met een verstandelijke beperking en daarmee ook weten wat dit vraagt van hun eigen handelen. De gezinscoaches en begeleiders merken dat de band met de kinderen sterk is verbeterd.

Erik: "Een aantal andere instellingen heeft inmiddels interesse getoond in de training. Bovendien wordt binnenkort voor het eerst op wetenschappelijk niveau aandacht besteed aan dit onderwerp. Rijksuniversiteit Groningen gaat een onderzoek doen naar deze kinderen en de rol die hulpverleners kunnen spelen. Amerpoort loopt hiermee dus écht voorop. De organisatie heeft het probleem serieus genomen en actie ondernomen. Met steun van Agis natuurlijk. Het is mooi dat we op deze manier de handen ineen kunnen slaan om deze kinderen uit de schaduw te halen."

wat doe jij?

Hans van Aken: geen tijd voor pensioen

Hij is de oudste cliënt van Amerpoort. Maar de agenda van Hans van Aken, bewoner van Kamelenspoor 211 in Maarssebroek, doet niet vermoeden dat hij negentig jaar is. Twee dagen per week gaat hij naar dagbesteding De Wilg. De rest van de tijd gaat op aan hobby's. En aan Greetje, die boven hem woont. Met haar is hij al dertig jaar samen.

DOOR: SUZANNE VISSER / FOTO: INEKE OOSTVEEN

Heel geconcentreerd schuift de vulpen langs de lineaal, over het ruitjespapier. Hans maakt een rooster voor het wereldkampioenschap voetbal. "Ik hou van sport", zegt hij als hij door witte, borstelige wenkbrauwen opkijkt. "Ik ben voor Ajax. Daar in de kast liggen een heleboel shirtjes. Ik heb er twee van Utrecht, een van Italië en een van Madrid. En twee van Ajax. Die doe ik aan als Ajax speelt."

Kampioenschappen

Hans is sportief, altijd geweest. Op dinsdag gaat hij bijvoorbeeld darten of pingpongen bij De Wilg. Tot vorig jaar biljartte hij op hoog niveau. "Ik ben nog naar de kampioenschappen in Egmond aan Zee geweest." Nu is hij gestopt, want het biljarten is in de avond en dat wordt een negentigjarige teveel. In de vensterbank staat een afscheidstrofee van zijn biljartgroep. 'Hans, bedankt voor je trouwe aanwezigheid. 1/3/2012' staat erop.

Keramik doet hij nog wel, elke woensdag. "Ik maak kralen van klei. Als hier een nieuwe komt werken, dan wil ik de naam weten, want dan maak ik een ketting. Ik pak twintig kraaltjes aan iedere kant en daartussen komt een plaatje met de naam. Voor mannen niet, want die dragen eigenlijk geen kettingen, hè. Dat doen vrouwen meer. Maar nu zit ik om nieuwe namen verlegen."

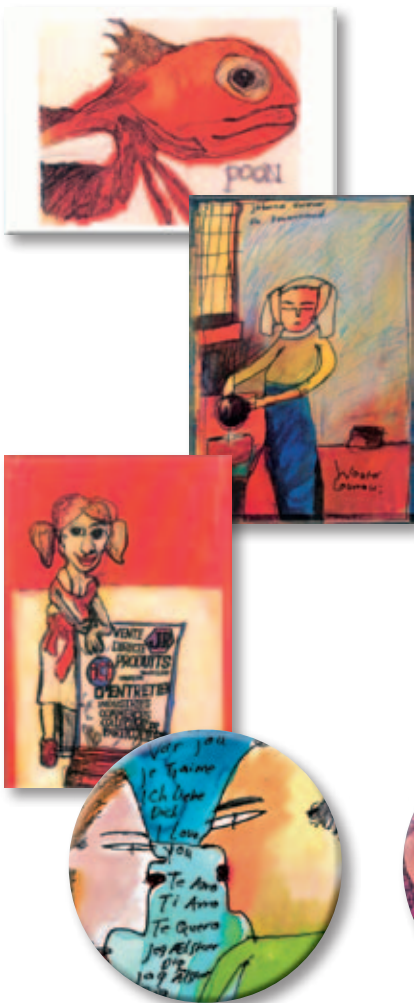
Rode rozen

De grootste plaats in zijn leven is voor Greetje Vissers, zijn bovenbuurvrouw. "Toen mijn moeder in 1980 was overleden, was ik zo alleen; ik wou wel op de kist springen. Maar toen kwam zij en zij heeft me getroost. We zijn heel dikke vrienden. Als we thee en koffie gaan drinken, ga ik haar altijd roepen. En elke maandag lopen we samen naar de winkels in Bisonspoor." Tegenwoordig gaat ook Meeuwke mee, de neef van Hans die 's maandags op bezoek komt.

Tijdens de laatste bewonersvakantie hebben Greet en hij ringen uitgezocht. 'Greetje, 30 mei 1980' staat in die van Hans. Met een groot feest in Overvecht hebben ze gevierd dat ze dertig jaar samen waren. De foto's tonen een prachtig paar: Hans in pak en Greetje in trouwjurk. Rode rozen, bruidstaart... "Het idee was van mezelf", zegt Hans. "Het was een geweldige dag."

Het gesprek is wel zo'n beetje klaar, oordeelt hij. De vulpen schuift weer over het papier. Hij kijkt – en verfrommelt. "Als-ie uitschiet, dan vind ik het niet mooi, hè." De prop verdwijnt in de prullenbak, bovenop de andere. De volgende gaat lukken.

IN DE ETALAGE

Ontzettend leuk in het assortiment van Jans Pakhuys: spiegeltjes en magneetjes met kleine 'kunstwerkjes' van de kunstenaars van Amerpoort. In verschillende uitvoeringen verkrijgbaar. De spiegeltjes zijn altijd handig in gebruik, de magneetjes zijn leuk voor bijvoorbeeld op de koelkast.

De spiegeltjes en magneetjes kosten € 3,95 per stuk en zijn te koop bij Jans Pakhuys Atelier.

Jans Pakhuys Atelier, Grote Sint Jansstraat 4,
3811 HX Amersfoort, 033 - 461 17 79,
janspakhuis@amerpoort.nl en/of kunst@amerpoort.nl

Openingstijden Jans Pakhuys

Di t/m vrij 10.30 - 17.00 uur
Za 10.00 - 17.00 uur

COLOFON

AmerBreed is een uitgave van Amerpoort en verschijnt vier keer per jaar. Het magazine is bestemd voor verwanten van cliënten, voor personeel, vrijwilligers en externe relaties.

Cliënten die AmerBreed willen ontvangen, kunnen een mail sturen naar amerbreed@amerpoort.nl

Amerpoort is een organisatie voor dienstverlening aan mensen met een verstandelijke beperking.

Hoofdredactie: Marieke van Dommele

Eindredactie: Bert van der Kruk

Bureau redactie: Michelle Heinen

Vormgeving/Illustraties: Mark van Herpen

Redactieraad: Brechje Balvers-Buxtorff, Hanneke Henrichs, Moniek Nusselein, Ingrid Reijnen, Naomi Tieman

Aan dit nummer werkten mee: Myriam Andriessen, Monique van Deventer, Koko van Dordrecht, Bert van der Kruk, Simone Lensink, Suzanne Visser

Fotografie: Annemiek Brouwer, Iepe Leeman, Ineke Oostveen

Drukwerk: Reproka Visuele Communicatie

Adressering: Reproka Visuele Communicatie

Redactieadres: Tips en suggesties kunt u sturen naar: Amerpoort, Afdeling Communicatie, Postbus 1020, 3740 BA Baarn, communicatie@amerpoort.nl, telefoon 035 647 52 14

Internet: www.amerpoort.nl

Foto cover: Hans van Aken

WEGWIJZER

Algemeen telefoonnummer
035 647 55 55

Ook in het weekend en buiten kantoor tijden is Amerpoort op dit nummer te bereiken.

Zorgbemiddeling en Zorgadministratie
035 647 52 52

Directiesecretariaat
035 647 52 02

Afdeling Communicatie
035 647 52 14

Divisie Regio
035 451 11 17

Divisie Nieuwenoord
035 647 54 01

Divisie Kind en Jeugd
035 647 56 01

Divisie BinG /Zorgondersteuning
035 647 52 21

Pastoraat
035 647 52 32

Stichting Vrienden van Amerpoort
035 647 52 03

Stichting Vrienden van Christophorus
035 647 53 32 / 06 10 20 21 16

CCR, deelraad Cliëntenvertegenwoordiging en deelraad Cliënten
035 647 52 31

Vrijwilligerswerk/Bezoekrelaties
035 647 52 30

Maatschappelijk betrokken ondernemen
035 647 52 44

Helpdesk Facilitaire Service
035 647 53 33

Medisch Secretariaat Gezondheidscentrum Zandheuwelweg
035 646 37 60

Personeel & Organisatieontwikkeling
035 647 52 67

F&I
035 647 53 51

Nieuwenoord-Fonds
035 647 54 05

Cultureel Centrum
035 647 56 65

Stichting Huydecoper
035 647 52 03

Klachtencommissie
Secretaris Klachtencommissie
Postbus 1020, 3740 BA Baarn

Optimistisch

Naam:

Bill-Lee Lam

Leeftijd:

30

Functie:

Begeleider A, Nieuwenoordlaan 1-3

Wat zijn jouw passies?

"Dit werk bij Amerpoort, op deze groep. Ik heb hier heel bewust voor gekozen. Ik vind het zo fijn dat de cliënten het hier goed hebben, dat ze als mens worden gezien. En privé houd ik van sport. Ik speel al vijf jaar zaalvoetbal. Elke zaterdag keep ik bij het tweede van Bloemenkwartier (Hilversum), met dank aan mijn collega's, die als het nodig is een dienst overnemen. Verder ga ik met mijn vriendin naar Oerol, het leukste festival dat er bestaat."

Wat is je favoriete muziek-instrument?

"De klank van djembé vind ik prachtig. Als de kans zich voordoet, neem ik les. Ach, er is zoveel. Ik zou ook gitaar willen spelen. En piano. Zelf muziek maken, dat gevoel."

Wat is het mooiste boek dat je gelezen hebt?

"Ik ben niet zo'n lezer, maar de thrillers van Lee Child lees ik graag. Hoofdpersoon is Jack Reacher, met die kerel kan ik me wel meten."

Wat zou je nooit op Marktplaats zetten?

"Ik ben niet materialistisch. Ik houd van mooie spullen, maar als ik ze niet nodig heb, doe ik ze zo weer weg. Ook ben ik een digibeet. Computers zijn interessant, maar ik ga liever bij iemand langs dan dat ik mail."

Omschrijf je werkplek.

"Een vrolijke wanorde. Maar dat gaat meer over mij dan over Nieuwenoordlaan 1-3. Ik houd van een beetje rumoer op de groep, van ouders die langskomen, van spontane, impulsieve acties, zoals met zijn allen barbecueën of picknicken. Ik geniet van gezelligheid, van mensen om me heen."

Daarom is werken op dit terrein ook belangrijk voor mij. Ik heb hier een groot netwerk. Alles is hier bij de hand, ik weet waar ik naartoe kan als ik iets nodig heb."

Waar ben je trots op in je werk?

"Ik wil cliënten de regie over hun eigen leven geven. Daar hoort een begeleide vrijheid bij. Als een cliënt met mij zijn nieuwe bril gaat ophalen, doet die cliënt het woord. Hij is daar trots op en daar word ik dan weer gelukkig van."

Hoe zouden jouw collega's jou omschrijven?

"Optimistisch, collegiaal en flexibel. Ik word niet snel zenuwachtig. De bewonersvakantie regel ik altijd op het laatste moment. Dan hebben we de meest luxe huisjes met een enorme korting. En het komt altijd goed."

Wat zou je veranderen als je bestuurder van Amerpoort was?

"Ik zou mensen meer vanuit hun kwaliteiten laten werken. Kwaliteiten zeggen mij meer dan functies. En verder zou ik willen besturen zoals Ton Caspers

dat de afgelopen jaren deed. Benaderbaar, bereikbaar, met een rustige en kalme stem."

